

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4370/2019
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђилас, адвокат из ..., против тужене ББ, ..., коју заступа пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 602/19 од 01.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 602/19 од 01.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 602/19 од 01.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П 493/18 од 12.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је ништава одредба члана 3. тачка 3. тачка 5. обавезних елемената Уговора о кредиту – рефинансирање, број ... под називом „врста и висина свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита“ у делу накнаде банке од дана 01.02.2016. године, што је тужена ББ ... дужна трпети и признати. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 9.863,36 динара са законском затезном каматом од 01.12.2016. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 602/19 од 01.08.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца делимично је усвојена па је пресуда Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П 493/8 од 12.02.2019. године преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезана тужена да тужиоцу поред износа од 57.300,00 динара исплати још и износ од 3.000,00 динара, док је у

преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка првостепена пресуда потврђена, а жалбе тужиоца и тужене одбијене као неосноване. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу: банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита; трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић